

– відсутність компетентнісного підходу до навчання, оскільки під компетенціями розуміється проходження низки теоретичних дисциплін;

– розділення в часі освітнього та науково-дослідницького компонентів навчання, що не дозволяє реалізувати принцип проєктивного навчання;

– виділення недостатньої кількості часу на розробку індивідуальної дослідницької задачі; відсутність можливості опрацювати цю задачу в групі або команді;

– відсутність інноваційної інфраструктури освітнього процесу (бізнес-парків проєктів, бізнес-інкубаторів, технопарків тощо);

– нерозвиненість, вузькість та низька якість середньострокових та короткострокових програм, орієнтованих на осіб, що вже мають вищу освіту; недостатня тривалість таких програм для проєктування особистісної ідентичності та їх зверхність;

– неврахування при плануванні середньострокових та короткострокових програм тих загроз трансформації сучасного ринкового середовища, що призводять до деформації професійної ідентичності менеджера, що діє в сфері інновацій.

Останнє питання індивідуально-психологічного характеру є окремо важливим для розгляду, оскільки часто не враховується. При дослідженні проблем підготовки фахівців з інноватики першопочатково розглядаються питання професійних компетенцій, орієнтації в технологіях, стратегічного мислення, орієнтованості у ринках тощо. Питання психологічної готовності особистості до роботи в умовах перманентного мінливого середовища інноватики на сучасних ринках майже не зачіпається, хоч можна впевнено заявляти, що це має бути невід'ємний компонент моделі підготовки фахівців з інновацій. Тож, дані аспекти можуть і мають стати тематикою подальших перспективних наукових розробок.

Реформа вищої освіти в Україні – тривалий і трудомісткий процес, а бізнесу треба адаптуватися до змін у реальному часі і просторі. Отримавши доступ до широкої аудиторії університетської молоді, у роботодавця з'являється шанс направити професійний розвиток майбутнього працівника в необхідному напрямі і з більш ефективним розподілом ресурсів.

Список використаних джерел

1. Веб-портал «Академія інноваційного розвитку освіти – навчання, для вчителів, методистів, управлінців» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.air-edu.com.ua/naukovo-praktichniy-seminar-z-pitan-innovatsiyogo-rozvitkupitan-innovatsiyogo-rozvitku-kerivnih-pedagogichnih-ta-naukovo-pedagogichnih-kadriv/>
2. Гінсіровська І. Принципи підготовки менеджерів до інноваційної професійної діяльності у технічних ВНЗ [Електронний ресурс] / Ірина Гінсіровська. – Режим доступу: http://econf.at.ua/publ/konferencija_2016_05_19_20/sekcija_6_socialno_gumanitarni_nauki/principi_pidgotovki_menedzheriv_do_innovacijnoji_profesijnoji_dijalnosti_u_tekhnichnikh_vnz/48-1-0-995
3. Кравченко Л. Концепція компетентнісно-концентричної підготовки менеджера у системі неперервної підготовки освіти [Електронний ресурс] / Л. Кравченко. – Режим доступу: http://www.nbuv.gov.ua/old_jrn/Soc_Gum/Gnvp2012_8_1/8-1/3.pdf
4. Остапчук О. Методологія інноваційних процесів – крок до розуміння сутності / О. Остапчук // Рідна школа. – 2004. – №11. – С.3–6.
5. Скрипко Т. О. Інноваційний менеджмент / Т. О. Скрипко. – К.: Знання, 2011. – 423 с.

References

1. Web-portal «Akademiya innovatsiyonoho rozvytku osvity – navchannya, dlya vchyteliv, metodystiv, upravlintsiv» [Elektronnyy resurs]. – Rezhym dostupu: <http://www.air-edu.com.ua/naukovo-praktichniy-seminar-z-pitan-innovatsiyogo-rozvitkupitan-innovatsiyogo-rozvitku-kerivnih-pedagogichnih-ta-naukovo-pedagogichnih-kadriv/>
2. Hnsirovs'ka I. Printsipy pidgotovky menedzheriv do innovatsiyanoi profesiyanoi diyal'nosti u tekhnichnykh VNZ [Elektronnyy resurs] / Iryna Hnsirovs'ka. – Rezhym dostupu: http://econf.at.ua/publ/konferencija_2016_05_19_20/sekcija_6_socialno_gumanitarni_nauki/principi_pidgotovki_menedzheriv_do_innovacijnoji_profesijnoji_dijalnosti_u_tekhnichnikh_vnz/48-1-0-995
3. Kravchenko L. Kontseptsiya kompetentnisno-kontsentrychnoyi pidgotovky menedzhera u systemi nepererвної pidgotovky osvity [Elektronnyy resurs] / L. Kravchenko. – Rezhym dostupu: http://www.nbuv.gov.ua/old_jrn/Soc_Gum/Gnvp2012_8_1/8-1/3.pdf
4. Ostapchuk O. Metodolohiya innovatsiynykh protsesiv – krok do rozumynnya sutnosti / O. Ostapchuk // Ridna shkola. – 2004. – №11. – С.3–6.
5. Skrypko T. O. Innovatsiyyny menedzhment / T. O. Skrypko. – K.: Znannya, 2011. – 423 s.

Tereshchenko M. M., researcher, National Pedagogical Dragomanov University (Ukraine, Kyiv), 05031985@ukr.net

Problems of upgrading training managers of innovation in the context of reforming the education system in Ukraine

Correlation between the formation of an innovative model of Ukraine's economy and the development of systems of professional training to the management of innovation and increase its efficiency has investigated. It is substantiated that current innovative modernization strategy depends on management capacity, which is based on human, organizational and information capital, which depends on management education. The study appears to reveal major problems upgrading training managers of innovation in the context of reforming the education system in modern Ukraine. The main deviation from the principles of effective training, such as: excessive generality objectives and content of training programs and competency abuse interdisciplinary approach, the lack of effective and coordinated interaction between education and business sectors and others.

Keywords: education, training, manager, innovation, management.

* * *

УДК 1(091)

Ань Чень Сі,
аспірант, Національний педагогічний університет
імені М. П. Драгоманова (Україна, Київ),
a632308313@gmail.com

ПРОБЛЕМИ ІНТЕРПРЕТАЦІЇ КАТЕГОРІЙ ЗНАТЬ ТА ІНФОРМАЦІЇ В УМОВАХ СТАНОВЛЕННЯ ЗНАННЕВОЇ ЕКОНОМІКИ

Розкрито інтерпретацію категорій інформація та знання, їх співвідношення в умовах розвитку інформаційного суспільства, знаннєвої економіки; проаналізовано класифікацію знань на основі різних ознак; розглянуто знання як економічну категорію, що виступає товаром, формою капіталу, освітньою послугою; визначено небезпеки і особливості перетворення знань в умовах знаннєвої економіки; проаналізовано категорію знань у форматі когнітивної економіки.

Ключові слова: інформація, знання, знаннєва економіка, інформаційне суспільство, товар, освітня послуга, когнітивна економіка.

Кардинальні зміни у сучасному суспільстві, що пов'язані з розвитком інформаційних технологій, глобалізацією, формуванням нового світогляду особистості на основі знаннєвої економіки, зміна парадигми підготовки фахівців через освіту впродовж життя тощо все ґрунтовніше входять у повсякденне життя пересічних громадян у всіх країнах світу. Люди вже сприймають новинки техніки та розвиток технологій як побутовість, яка не викликає «перехоплення подиху», сприймається як явище, яке чекали, як повсякденність. Інформація і звання перестали бути чимось закритим, притаманним

тільки певним колам осіб, які не завжди готові ними ділитися з широким загалом. Сьогодні це речі, які перетворюються на масові, доступні за допомогою різних технічних новинок широким групам людей, що нівелює у суспільстві відмінності між інформацією і знаннями на побутовому рівні.

У наукових колах вчені, незалежно від їх галузі досліджень, ведуть палкі дискусії з приводу співвідношення термінів інформації і знання, що є основою розвитку інформаційного суспільства, знаннєвої економіки, суспільства знань тощо, їх інтерпретації, першочерговості появи, взаємозалежності, структури та складових, значення для розвитку суспільства, обґрунтування знання як ресурсу або форми капіталу та ін., що викликає необхідність означення їх основи, а саме категорій інформації та знання. Групуючи наукові дослідження з проблем інтерпретації цих категорій, можна виділити: прибічників теорії індустріального та постіндустріального суспільства, серед родоначальників і послідовників якої були У. Ростоу, Дж. Гелбрейт, Д. Белл, Г. Кан, які вважали, що розвиток кожного суспільства визначається рівнем розвитку промисловості, що виражається узагальненим показником розміру величини валового національного продукту [9, с. 101]; прибічників концепції «суспільства знання» як нової моделі розвитку планетарного суспільства (П. Дракер, М. Кастелс, Ж. Дерріда, П. Рікер, А. Турен, Ю. Кристева та ін.); дослідження проблеми взаємозв'язку знань та інновацій, якими займалися такі зарубіжні та українські вчені, як І. Анчишкін, Д. Белл, П. Друкер, В. Іноземцев, Р. Кроуфорд, Ф. Махлуп, А. Тоффлер, Б. Твісс, А. Гальчинський, В. Геєць, А. Максютя, В. Новицький, І. Федулова та ін. [10, с. 62]; аналіз концепції інтелектуального капіталу, що є результатом розвитку суспільства знань та управління цим капіталом (Т. Бауліна, Г. Беккер, Д. Белл, Е. Брукінг, О. Бутнік-Сверський, А. Василік, Н. Гавкалова, П. Дракер, Л. Едвінсон, І. Іванюк, В. Іноземцев, М. Кастельс, О. Кендюхов, Н. Маркова, М. Мелоун, Р. Райх, Т. Стюарт, О. Тоффлер, А. Чухна, Ф. Фукуяма та ін.); дослідження знань як джерела розвитку (У. Петі, Г. Беккер, М. Блауг, К. Гріффін, Е. Денісон, Р. Кроуфорд, Ф. Махлуп, Т. Стюарт, У. Хадсон, Т. Шульц, Л. Сміт, Д. Рікардо, Дж.С. Мілль, К. Маркс та ін.), які у своїх роботах від розгляду окремих аспектів продуктивних чинників працівника, перейшли до цілісного дослідження та розроблення концепції людського капіталу, його інтелектуальної складової, а також виявлення соціально-економічних умов формування і використання робочої сили [3, с. 6] тощо. Проблемними і суперечливими у цьому відношенні залишаються питання співвідношення категорій інформації і знання, дослідження знань у контексті розвитку світової спільноти з позиції його капіталізації.

Метою статті є визначення на основі співвідношення категорій інформації і знання, місця та ролі останнього у сучасних суспільних процесах, в умовах становлення знаннєвої економіки.

Перехід до інформаційного суспільства спричинив появу нових видів та форм носіїв інформації, її передачі та зберігання, що є взаємозворотнім процесом і в свою чергу впливає на подальший розвиток інформаційного

суспільства. Інформація почала поширюватися і використовуватися швидкими темпами чому сприяла і поява нових галузей науки – комп'ютерних наук, інформаційного менеджменту, різного роду інформаційних технологій тощо. У цьому відношенні у науковій літературі категорія інформації набула «технічного» забарвлення, і її вже досить ґрунтовно дослідили економісти, інформатики, правознавці, соціологи, філософи. «Інформація (від лат. Information, у буквальному розумінні: знаходження, надання форми тому, що раніше було невідомим, безформним; новина, повідомлення, роз'яснення, які знижують невизначеність і ведуть до зростання обізнаності отримувача) є загальнонауковим, міждисциплінарним поняттям, що не має однозначного визначення» [1, с. 405].

Як багатоаспектна загальнонаукова категорія інформація займає вагоме місце у наукових дослідженнях представників як природничих, так і гуманітарних дисциплін. При цьому звертається увага на єдність двох відносно самостійних аспектів, що становлять зміст феномену інформації:

– комунікаційного, пов'язаного з процедурою передачі повідомлення, трансляції відомостей (дослідження комунікацій, комунікаційних технологій, інформаційних мереж тощо);

– змістового, пов'язаного з передачею продуктів інтелектуальної діяльності та їх засвоєнням, спрямованим на зростання обізнаності або зниження невизначеності отримувачів.

У сучасній літературі сформувалось два підходи до визначення сутності інформації: атрибутивний, за якого інформація кваліфікується як невід'ємна ознака будь-якого матеріального об'єкта та оцінюється як міра впорядкованості структур та взаємодій; функціональний, прихильники якого пов'язують інформацію з функціонуванням та розвитком систем, що самоорганізуються. [1, с. 407].

Ю. Мельник [3, с. 15] зосереджуючи увагу на комунікативному підході до розуміння інформації і її співвідношення із знаннями наводить їх різні тлумачення, зокрема: Т. Стюарт пропонує розподіл понять на «дані», «інформація» і «знання», які наведені в такій логічній послідовності: вихідні дані – інформація (контекст, у якому використані дані) – знання (висновки на основі даних і інформації). Таким чином, основна відмінність знання від інформації – у ступені організованості й свідомості первинних даних; Ф. Махлуп вважає, що будь-яка інформація у звичайному значенні цього слова є знання, хоча не всяке знання можна назвати інформацією, а інформувати – означає передавати знання, що може бути результатом інформації; М. Пора зазначає, що інформація є дані, які були організовані й передані; Т. Ніколаєва дотримується думки, що інформація завжди пов'язана з рухом, має «транспортний» відтінок, тобто означає передачу знань по мережах зв'язку [3, с. 15].

На нашу думку, визначення інформації має поєднувати у собі зазначені вище підходи, і розумітися як ознака будь-якого матеріального об'єкта, що оцінюється як міра впорядкованості структур та взаємодій і передається у вигляді певних даних, що використовуються у конкретній ситуації.

Звертаючись до співвідношення категорій інформації і знань необхідно зазначити, що тут теж

існує кілька підходів до їх тлумачення, один з яких практично отожднює інформацію і знання, а другий у різних варіаціях позначає їх як різні категорії, що взаємопов'язані і витікають одна з одної. «Деякі вчені й філософи науки ... виключають людину з інформаційного процесу і на цій підставі вважають, що між знанням та інформацією є суттєві відмінності. Зокрема, наполягають на тому, що різницю між знанням і інформацією у самому лапідарному вигляді можна звести до формули: інформація – це знання мінус людина; інформація – знакова оболонка знання. У зв'язку з цим вчені вважають, що можна представити інформацію за допомогою комп'ютера, оскільки під комп'ютерною репрезентацією знання розуміють інформацію, яка зберігається у машині. Вона формалізована відповідно до певних структурних правил, які комп'ютер може автономно використовувати при розв'язанні проблем за алгоритмами типу логічного виведення» [2, с. 164]. Дж. Ходжсон вважає, що: «Між поняттями «знання» і «інформація» не можна ставити знак рівності. Доступність інформації не означає широкого поширення знань. Інформація – сукупність даних, які вже інтерпретовані, котрим удалося додати якогось змісту. А знання – продукт використання інформації. Знання не віддільні від соціального або іншого контексту. Застосування й поширення знань істотно залежить не тільки від технології, але й від соціальних інститутів» [11, с. 34].

Ми підтримуємо думку, що знання – є результатом пізнавальної діяльності людини, продуктом використання інформації, її переосмислення, «невід'ємні від свідомості людини і є продуктом інтелектуальної діяльності людини в проникненні її в сутність явищ, фактів і подій оточуючого світу» [6, с. 323].

Як зазначає К. Віг [див. дет.: 13; цит. за 3, с. 15]: «Знання складаються з істин і уявлень, точок зору й концепцій, суджень і пропозицій, методологій і ноу-хау. Ми накопичуємо знання, організуємо їх, інтегруємо й зберігаємо протягом довгого часу для того, щоб застосувати їх до конкретних ситуацій або проблем. Інформація складається з фактів і даних, що описують окрему ситуацію або проблему. Ми послідовно застосовуємо знання для інтерпретації наявної інформації з окремої ситуації й для ухвалення рішення про те, як до неї підходити».

На відміну від інших ресурсів знання має сьогодні певні специфічні ознаки. Перша – знання, по суті, не є конкурентним ресурсом, тобто воно є загальнодоступним. Тепер ним можуть користуватися водночас багато людей, а не так, як раніше, коли доступ до нього був обмежений. Друга ознака – знання як таке є нематеріальним, а тому вічним, «нетлінним» (Платон). Третя – для знання немає «прямої» дороги, воно накопичується нелінійно, тобто завдяки відкриттям і осяянням воно зростає стрибкоподібно. Четверта ознака – знання відносно, тобто кожний окремий фрагмент знання набуває значення лише в системі інших фрагментів, які утворюють контекст. П'ята – знання кумулятивне, оскільки може поєднуватися з іншим знанням. Чим більше знань, тим різноманітніші й корисніші з них комбінації. Шоста ознака – знання є найбільш мобільним ресурсом. Сьома – знання можна «стиснути» до ряду абстракцій і символів (тобто воно

компактне). Восьма ознака – знання невичерпне та накопичується зі швидкістю, що зростає. Але головна характеристика знання – воно унікальне, на відміну від товарів, на які існує ринкова ціна, а також вибіркоче. Останнє означає доступність знання тільки тим, хто може завдяки своїм здібностям і освіті його засвоїти, а отже, володіти ним і користуватися. Іншими словами, знання – елітарний продукт науки і культури, хоча й доступне сьогодні загальній системі освіти. Проте знання стає безпосередньою виробничою силою постіндустріального суспільства [4, с. 25].

Сучасні знання різнопланові, об'єктивовані знаковими засобами мови, узагальнюються у різні форми і види в залежності від інтелектуальної діяльності людини на основі різних ознак. У науковій літературі виділяють кілька класифікацій знань, які представлені у таблиці [3, с. 21].

Таблиця

Класифікація знань

Класифікаційна ознака	Види знань	Автор
За змістом	– know – why, «знаю, чому», – know – how, «знаю, як», – «знаю, що» (know – what), – «знаю, хто» (know – who),	Аристотель (3 ст.б.д.е.)
За характером	– знання про мету, – систематичні знання, – практичні знання, – автоматичні знання.	Е. Брукінг (2001)
За належністю	– особисте, – колективне,	М. Поланья (1966)
За формою прояву	– явне, – неявне,	І. Нонака, Г. Такеучі (1995)
За способом формування	– рефлексивне, – інтуїтивне.	В.М. Гуні, В.П. Устинов, В.П. Баранчев, С.Ю. Ляпіна (2000)

Існують і інші класифікації знань, що пов'язані більше з визначенням знання як інформаційного ресурсу чи форми капіталу, зокрема інтелектуального капіталу особистості. Наприклад, Ф. Махлуп поділив знання, якими володіє конкретний індивід, на п'ять видів: 1) практичні знання (професійні знання, економічні знання, політичні знання, знання робітників, знання в галузі домогосподарства та інші практичні знання); 2) інтелектуальні знання (задовольняють інтелектуальні потреби і є ознакою широкої гуманітарної і природничо-наукової освіти, загальної культури); 3) буденні або розважальні знання (задовольняють дрібну допитливість, потребу в невібагливих розгадках, емоційному збудженні); 4) духовні знання (спрямовані на пізнання

Бога, пошук шляхів спасіння душі); 5) непотрібні знання (набуті випадково, які залишаються поза сферою інтересів суб'єкта пізнання) [5, с. 50-57].

У сучасній знаннєвій економіці, що активно формується і активно досліджується як філософами, так і економістами, знання виступають як нова форма капіталу, який людина може формувати, накопичувати, пропонувати і використовувати для своїх потреб. Також з економічної точки зору знання виступає товаром, який можна продавати на ринку, що наприклад у сфері освіти роблять вищі начальні заклади. У межах знаннєвої економіки знання характеризуються як освітні послуги, які можна продати, купити, що відповідно формує ринок освітніх послуг як вітчизняний, так і міжнародний. На такому ринку знання, перетворені на освітню послугу, стають економічною категорією, що включає в себе і ринкову ціну, і якість надання послуги, гарантує її інновацію тощо. Отримані у результаті покупки знання перетворюються на частину інтелектуального капіталу людини, доповнюють її людський, соціальний, соціетальний капітали тощо. При цьому знання постають у двоякій подобі: з одного боку вони залишаються суспільним благом, яким можуть користуватися усі бажаючі, маючи доступ до нього, а з іншого боку, воно є індивідуальним благом, яке через механізми захисту прав інтелектуальної власності перетворює конкретного споживача таких знань на їх власника – потенційного продавця, яким може такі знання у вигляді інформації передати, подарувати, продати тощо іншим споживачам. Прикладом таких процесів виступає науковець, який у ході своєї дослідницької діяльності досяг певних наукових здобутків (приміром патенти) через закріплення їх у праві інтелектуальної власності сам вирішує їх подальшу долю: продати зацікавленим суб'єктам економічної діяльності, використовувати їх у процесі навчання студентів у форму передачі інформації, що самими студентами буде переосмислюватися і відповідно перетворюватися на знання, чи зайнятися благодійною діяльністю у формі дарування цих знань зацікавленим організаціям тощо.

Формування інтелектуального капіталу особистості, його постійний розвиток, отримання нових знань, актуалізація і координація вже отриманих знань приводить до переосмислення ролі освіти у знаннєвій економіці, яка вже повинна виступати і виступає суб'єктом економічних відносин, а вищі навчальні заклади перетворюються на активних гравців на ринку освітніх послуг і ринку праці. Саме у межах цих ринків і циркулює знання. Але ми погоджуємося з думкою С. Пролєєва, що «Те, що узвичаєно і узагальнено іменують знанням, насправді в сучасних умовах має значно складнішу природу і здебільшого являє собою різноманітні інформаційні та комунікативні практики»; «універсального значення «знання» досягає не через зростання ролі власне знання, а через те, що ситуації життєдіяльності в сучасному світі перетворюються на переважно когнітивні ситуації» [8, с. 8]. Отже, сучасні знання як економічна категорія мають форму не стільки узагальненого суспільного блага, скільки форму інформаційних і комунікативних практик, що застосовуються у конкретних ситуаціях. Сучасний розвиток когнітивістики як філософського напрямку,

активно став поширюватися і на сферу знаннєвої економіки, і сформував такий напрям як когнітивна економіка, яка ґрунтується на знаннєвих практиках. Наприклад, М. Пашкевич та О. Чуріканова, спираючись на дослідження Н. Абдієєва визначають когнітивну економіку, як сферу досліджень і людської діяльності, що включає в себе три основні області: інтелектуальні системи в економіці, управління знаннями в економіці та когнітивні технології в економіці [7, с. 10]. При поєднанні цих трьох складових і на їх перетині лежать різні напрями використання когнітивної економіки в управлінні, теорії прийняття рішень, використанні відповідних когнітивних практик для впливу на споживачів з метою вибору відповідних товарів і послуг тощо.

Узагальнюючи проблеми інтерпретації категорій інформації і знання в умовах становлення знаннєвої економіки необхідно зазначити: 1) інформація виступає як ознака будь-якого матеріального об'єкту, що оцінюється як міра впорядкованості структур та взаємодій і передається у вигляді певних даних, що використовуються у конкретній ситуації і поєднує у собі атрибутивну і функціональну сутність; 2) знання є результатом пізнавальної діяльності людини, продуктом використання інформації, її переосмислення, виступають продуктом інтелектуальної діяльності людини щодо освоєння світу; 3) в умовах знаннєвої економіки знання перетворюються на товар, форму капіталу, освітню послугу; 4) у межах знаннєвої економіки знання перетворюються з універсальної категорії на комунікативні та інформаційні практики, що діють у певних когнітивних ситуаціях і стають у цьому відношенні предметом дослідження когнітивної економіки.

Аналіз знань в умовах знаннєвої економіки та інформаційного суспільства сьогодні залишається ще не достатньо вивченим з позиції визначення співвідношення цих понять з поняттям суспільства знань, їх взаємодії, обґрунтуванні спільних ознак та відмінностей, родовидових зв'язків тощо, що і сформує напрями наших подальших досліджень.

Список використаних джерел

1. Базилевич В. Д. Інтелектуальна власність: креативи метафізичного пошуку: монографія / В.Д. Базилевич, В. В. Ільїн. – К.: Знання, 2008. – 687 с.
2. Дротянко Л. Г. Філософія наукового пізнання: Підручник / Л. Г. Дротянко. – К.: Вид-во «НАУ-друк», 2010. – 224 с.
3. Конспект лекцій з дисципліни «Економіка та управління знаннями» для студентів спеціальності 8.000014 «Управління інноваційною діяльністю» усіх форми навчання / Укладач Ю. М. Мельник. – Суми: Видавництво СумДУ, 2010. – 148 с.
4. Кочетков В. В. К вопросу о генезисе постиндустриального общества / В. В. Кочетков, Л. Н. Кочеткова // Вопросы философии. – 2010. – № 2. – С. 23-33.
5. Махлуп Ф. Производство и распространение знаний в США / Ф. Махлуп. – М.: Прогресс, 1966. – 462 с.
6. Машталер А. Інформація і знання як умови креативної інфраструктури «суспільства знань» / А. Машталер // Філософія освіти. – 2011. – 1-2(10). – С. 322-331.
7. Пашкевич М. С. Когнітивна економіка: проблеми та перспективи для регіонів / М. С. Пашкевич, О. Ю. Чуріканова // БІЗНЕСІНФОРМ. 2014. – №12'2014. – С. 8-13.
8. Пролєєв С. «Суспільство знань» як антропологічна ситуація / С. Пролєєв // Філософія освіти. – 2014. – №1(14). – С. 7-24.
9. Романкова Л. М. Суспільство знань як філософський феномен / Л. М. Романкова // Актуальні проблеми філософії та соціології. – 2016. – № 12. – С. 101-104.

10. Седляр М. О. Взаємозв'язок знань та інновацій в сучасній економіці / М. О. Седляр // Науковий часопис НПУ імені М.П. Драгоманова. Серія 18: Економіка і право. – 2012. – Випуск 18. – С. 61-67.

11. Ходжсон Дж. Социально-экономические последствия прогресса знаний и нарастания сложности / Дж.Хлджсон // Вопросы экономики. – 2001. – №8. – С. 32-45.

12. Wiig K. Knowledge Management Foundation. – Arlington, TX: Schema Press, 1993.

References

1. Bazylevych V. D. Intelektual'na vlasnist': kreatyvy metafizychnoho poshuku: monohrafiya / V. D. Bazylevych, V. V. Il'yin. – K.: Znannya, 2008. – 687 s.

2. Drot'yanko L. H. Filosofiya naukovocho piznannya: Pidruchnyk / L. H. Drot'yanko. – K.: Vyd-vo «NAU-druk», 2010. – 224 s.

3. Konspekt lektsiy z dystsypliny «Ekonomika ta upravlinnya znannyamy» dlya studentiv spetsial'nosti 8.000014 «Upravlinnya innovatsiynoyu diyal'nistyuy usikh formy navchannya / Ukladach Yu. M. Mel'nyk. – Sumy: Vydavnytstvo SumDU, 2010. – 148 s.

4. Kochetkov V. V. K voprosu o henezyse postyndustrial'noho obshchestva / V.V. Kochetkov, L .N. Kochetkova // Voprosy fylosofiyy. – 2010. – № 2. – S. 23-33.

5. Makhlyup F. Proyzvodstvo y rasprostraneny znanyy v SShA / F. Makhlyup. – M.: Prohress, 1966. – 462 s.

6. Mashtaler A. Informatsiya i znannya yak umovy kreatyvnoyi infrastruktury «suspil'stva znan'» / A. Mashtaler // Filosofiya osvity. – 2011. – 1-2(10). – S. 322-331.

7. Pashkevych M. S. Kohnityvna ekonomika: problemy ta perspektyvy dlya rehioniv / M. S. Pashkevych, O. Yu. Churikanova // BIZNESINFORM. 2014. – № 12, 2014. – S. 8-13.

8. Proleyev S. «Suspil'stvo znan'» yak antropohichna sytuatsiya / S. Proleyev // Filosofiya osvity. – 2014. – №1(14). – S. 7-24.

9. Romankova L. M. Suspil'stvo znan' yak filosof's'kyy fenomen / L. M. Romankova // Aktual'ni problemy filosofiyi ta sotsiologiyi. – 2016. – № 12. – S. 101-104.

10. Sedlyar M. O. Vzayemo zv'yazok znan' ta innovatsiy v suchasnyy ekonomitsi / M .O. Sedlyar // Naukovyy chasopys NPU imeni M.P. Drahomanova. Seriya 18: Ekonomika i pravo. – 2012. – Vypusk 18. – S. 61-67.

11. Khodzhsion Dzh. Sotsyal'no-ekonomicheskiye posledstvyvyya prohressa znanny y narastannya slozhnosti / Dzh. Khldzhson // Voprosy ekonomyy. – 2001. – № 8. – S. 32-45.

12. Wiig K. Knowledge Management Foundation. – Arlington, TKh: Schema Press, 1993.

An Si Chen, a graduate student, National Pedagogical Dragomanov University (Kyiv, Ukraine), a632308313@gmail.com

Problems of interpretation of the categories of knowledge and information in conditions of Knowledge Economy

Exposed interpretation categories of information and knowledge, their relationship in the development of the Information Society, Knowledge Economy; analyzed the classification of knowledge based on different characteristics; considered knowledge as an economic category that stands commodity form of capital, educational services; identified hazards and characteristics in terms of converting Knowledge Knowledge Economy; analyzed category knowledge in the form of cognitive economy.

Keywords: information, knowledge, Knowledge economy, information society, product, service education, cognitive economy.

* * *